

אמא, אהובה שלי

חודש עבר מאז אותו יום שני הארוך. הוא התחיל כיום שגרתי בלימודים ומבלי יכולת להבין ולעכל הסתיים בלוויה שלך.

באותם רגעים ארוכים, כשהבנתי שקרה לך משהו נורא, הגוף שלי נכנס לשוק, להלם והתקף חרדה וכך נעמדתי למשך שעות וחצי באמצע חנייה הומת אדם בתל אביב מבלי יכולת לזוז. גם איתך וגם עם אופיר לא הייתה שום הכנה ולא הייתה תקווה - זה היה סופי... סופי.

בכל יום דיברנו בטלפון כמה וכמה פעמים. שיתפתי אותך בכל מה שעובר עלי ורק באותו בוקר לא התקשרתי... יום קודם דברנו בפעם האחרונה ודאגתי לך ולאבא בגלל הקורונה. מי העלה על דעתו שדבר כזה יכול לקרות?

לא הספקתי להיפרד ממך. תכננתי להגיע בשבת אבל אליה ואלמה נכנסו לבידוד ולא רציתי לסכן אתכם. הפעם האחרונה שנפגשנו הייתה בחג שבועות. החג היה כמעט מושלם, רק אופיר היה חסר. נהניתי מנוכחותך כל השבוע ולא רציתי שתלכי וביום רביעי, כשהחזרתי אותך הביתה, ישבנו יחד עם מרסל ואכלנו ארוחת בוקר טעימה ומפנקת במסעדה של מושיקו. זו הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותך ונראית שמחה ומאושרת. זו הייתה הפעם האחרונה בה צילמתי אותך.

חודש בלעדייך, הימים עוברים ואת ממשיכה לחיות בתוכי.

אני בבית שלך ושל אבא ואני שומעת את קולך המהדהד באוזני, את התנועות שלך, הליכתך, מרגישה את חיבוקך והבית כולו ספוג בך - כל פינה בו שייכת לך וטופחה על ירך. יושבת במרפסת מול הנוף הקסום של עין כרם, שומעת את צלילי הפעמונים ומרגישה אותך איתי. מרגישה הכי קרובה לעצמי ואלייך.

הגעתי גם לשלב החיטוטים ומצאתי הרבה מחברות מלאות בהגיגים, מכתבים, מסרים ותובנות שכתבת כל השנים. בשבת אלמה הוציאה מהארון קופסאות מלאות בתמונות (לטובתה שהחזירה כמו שצריך) - חיים שלמים מתועדים.

ומתוכם ניבטת אישה יפהפייה, לבושה בשיא הסטייל והשיק, עיניים קורנות ואני נזכרת במשפחה המאושרת שהיינו, באישה ובאמא המיוחדת שאת.

קצרה היריעה מלתאר את תכונותיך ומעלותיך ואזכיר מעט מהן: היית סופר וומן, (לאסוף יש חיקוי מעולה לזה) עוצמתית, חכמה, חרוצה, אחראית, שואפת לשלמות, רודפת צדק, אמיתית וכנה, אצילית ואוהבת אדם, ידעת להקשיב ולייעץ בתבונה והקרנת חום ולבביות. הייתה לך יכולת להביט לעומק נפשו של האדם ולקלוט מה באמת מציק לו, איפה נקודות התורפה שלו, ועל מה הוא צריך לעבוד, לפעמים בלי שהוא עצמו מבין את זה. גם אני ככתך למדתי עם הזמן להקשיב לך. היו הערות שהתנגדתי להן כשנאמרו אבל עם הזמן הבנתי - עוברים שבוע, שבועיים, חודש או שנה, בסוף אגלה שתמיד צדקת!

וכך כתבתי לך ביום הולדתך ה-70 רק לפני ארבע שנים

ילדות מאושרת הענקת לי, יד רכה ומלטפת, חיבוק, פינוקים, ערכים, ביטחון ואהבה.

נערות מאושרת נתת לי, מסגרת וחופש שניהם יחדיו - לא משנה מה יהיה, ידעתי שתמיד תהיי שם מאחורי. בגרות של ביחוד נתת לי, חברות, תמיכה, עידוד, קירבה של בוגרים, שמחת בשמחתי, מחית את דמעותיי והענקת לי ללא גבול וללא תנאי, גם בימים קשים לא נתת לי להרגיש לבד - דאגותיי הן דאגותייך. ההורות שלך לי היא גם הוראה וגם הארה ואני לומדת ממך כל הזמן.

אמא, אהבתי אותך אהבת נפש וידעתי בדיוק מה את מרגישה רק מלהסתכל לך בעיניים. ידעתי מתי את שמחה, עצובה, מוטרדת. היו לנו הרבה שיחות על החיים.

אהבנו להיות יחד, לדבר, לשתף, לבלות, להתפנק, לאכול, לבשל ובזמן האחרון גם לבכות...

אהבתי את הביקורים שלך אצלנו בפרדס חנה, גם נכדייך, גיל ואפילו לולי וניי נהנו מנוכחותך, משיחות הנפש ושעות חינוך עם נכדייך, מריחות התבשילים והבית שקיבל את מגע הקסם בנוכחות שלך.

כל אחד חושב שאמא שלו מכינה את האוכל הכי טעים בעולם אבל האמת היא שאת היית בשלנית מעולה, "שמתי בסיר את הנשמה והלב" כך היית אומרת. שירי חברתנו מפריז כתבה לי שהיית הבשלנית הטובה בתבל.

בשעת בישולי שישי בבוקר הייתי מתקשרת אלייך לשאלה דחופה בדבר מתכון, שלחתי לך תמונות ואת תמיד פרגנת לי... "נראה טוב! להמשיך לערבב - כך שכל הפטריות יצופו ברוטב - אם צריך מים - הוסיפי. בהצלחה אהובתי יחידתי - גאה בך" או כששלחתי לך תמונות מחופשה "משמח אותי שאת... נהנית מהחופשה! הנאותיך הנאותי... תבלי ילדה.

"כפרה עלייך, יבורכו ידייך והן מבורכות! רק ידיים מבורכות ולב רחב יכולים להפיק תוצאה שכזו בכלל ובימים אלה בפרט!!! אוהבת אמא
 "ילדה שלי, קום איל פו, כמו שצריך, התפוח נפל קרוב אל העץ, גאה בך" כך נהגת לכתוב לי.
 איך יכול להיות שלא תשלחי לי עוד הודעות עידוד ופירגון כאלה? איך יתכן שלא אוכל להתקשר אלייך שוב
 ושתעני לי באופן מידי?

החיים לא הכינו אותנו למה שקרה לפני שנה ועשרה חודשים- אבדת את בנך, בכורך, אהובך
 וכך כתבת לו בהספדך:
 "אופיר אהובי, ילדי בכורי- הנחת את אמא במקום הכי הכי קרוב אליך- מיסתך... תרתי משמע והותרת אותי
 לאנחות...
 "התשמע קולי, רחוק שלי, התשמע קולי באשר הינך"... לא רחוק היום ילד יפה שלי- אמא תצטרף... אליך...
 אמא- לא תותיר אותך ... לבד!
 ועוד מאותו ההספד "אופיר, היה הצפון שלי, מזרח ומערב, יום החול שלי, ימי החג אביב וסתיו. אופיר היה
 השיר, הירח וכל אשר ראיתי... חשבת שנהאב לנצח וטעיתי!
 מי צריך עכשיו כוכבים- כבו אותם!
 כסו את השמש והירח גם...
 רוקנו את האוקיינוסים, עיקרו את היערות, כי מעכשיו - שום טוב... כבר לא יכול לקרות!!!"

רצינו שתבחרי בחיים- בי ובאסף, באבא ובעשרת הנכדים שלך. רצית ולא יכולת
 לא היית שלמה יותר. כאלו נלקח ממך איבר חיוני שלא יכולת להתקיים בלעדיו.
 מותו של אופיר נתן בך את אותותיו והותיר בך קושי עצום מנשוא, כאבים פיזיים ונפשיים מהם לא הצלחת
 להתאושש. תשו כוחותייך.
 אמא, את תפקידיך בעולם הזה מילאת בהצטיינות יתרה. כבת, אחות, רעיה, אמא, סבתא, חברה, ועוד.
 אמא יקרה, עכשיו את נחה, בלי סבל, עתה משהתאחדת עם בנך אני מקווה שהוקל לך. מי ייתן ותחושי
 שלוה.

לעולם ועד תהיי איתנו אמא- בילדים, במאכלים, במנהגים, בחוכמת החיים.
 תמשיכי להיות חלק מההוויה ומהקיום שלנו. כן, אני כבר יודעת, המתים ממשיכים לחיות בלב של מי
 שאהב אותם.

אני רוצה להודות לך על הזכות להיות "הבת של אסתר כהן",
 ילדתך, יחידתך, גאווה.
 מתגעגעת ואוהבת אותך לעולם ועד
 צאלה

להשמיע את השיר "קחי לך" של ריטה ומשי קליינשטיין